

Tajemství civilizace starověké Arábie

Naše planeta je obydlena množstvím národností. Každá z nich má svou vlastní historii a původ, který někdy sahá až do legendární Atlantidy, tajemné Lemurie nebo zapomenuté arktické Hyperboreje.

Svět nebyl vždy takový, jaký je nyní. Jiné země, jiné podnebí... Kdysi pokrývaly Saharu zelené savany, kdysi byla Arábie kvetoucí zahradou...

Co se stalo, proč se nyní na těchto místech rozprostírají pouště?

Dnes by se chtělo vyprávět o starověké Arábii. Co se skrývá pod nánosy jejích písků?

Jaké civilizace obývaly tento kraj a odkud přišli Arabové?

O předmuslimské Arábii toho věda ví poměrně málo, i když existují artefakty z Nabatejského království, států Sába, Lihján a Samud. Dodnes je však tato oblast plná záhad. Například, jak se starověkým Nabatejcům nebo Samudům podařilo vytesat do skal celá města, jako je legendární Petra. Anebo to vůbec nebyli Nabatejci, a Nabatejci tato mistrovská díla dostali od někoho jiného...? Kde je původ těchto věrouk, které byly absorbovány vrstvami islámu? Ale něco z nich přece zůstalo v samotném islámu... A kdo žil v Arábii v době Atlant'anů i předtím? Odkud se vzal černý kámen Ka'by, který muslimové dodnes uctívají? Odpovědi na tyto otázky přineslo vědomé snění. Tyto informace nepředstírají vědeckost, ale pokud se objevily, pak je možná na čase vrhnout trochu světla na tuto pískem a kamením zasypanou zemi...

Je to prostě příběh, který se vylil z informačního pole. Nikoho neobviňuje ani k ničemu nevybízí...

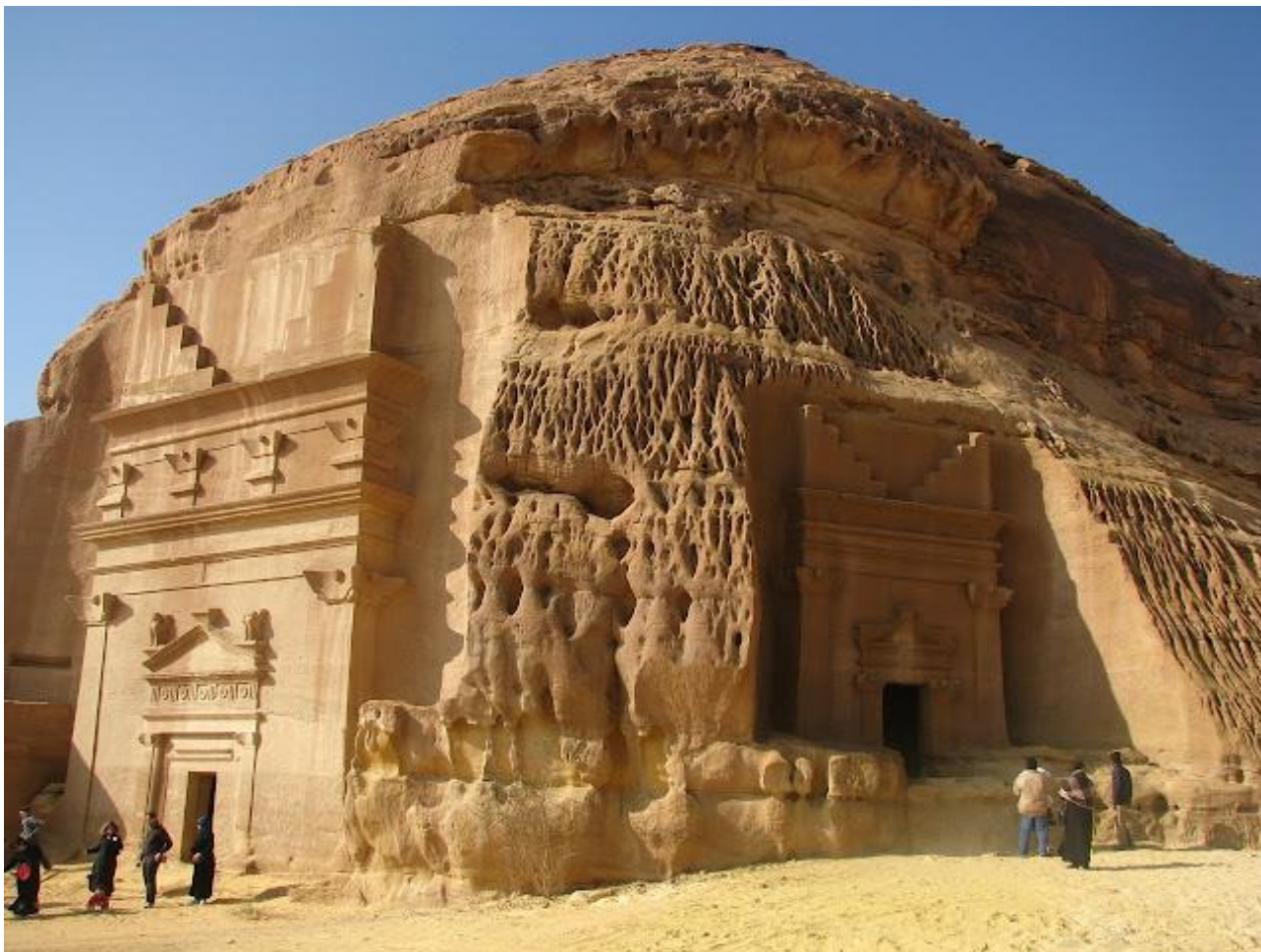
Nu a věřit či nevěřit těmto informacím je osobní záležitostí každého.

...Ohnivá koule zapadajícího slunce měkce dosedla do dun. Skály v dálce se zbarvily purpurovou barvou. Za skálou se choulil beduínský stan. Na zemi seděli unavení velbloudi. Teď se však vzduch rozechvěl a daleko na obzoru se objevila... vodní hladina. Přízračné jezero šplouchalo obklopené palmami. Neživá poušť si zřejmě vzpomněla na svůj minulý život, pouštějíc jej ve výjevech fata morgány...

Ale jezero se blížilo. Hle, vzduch začal opalizovat v tomto podivném rozechvění... A všude kolem se objevila bujná zeleň. Jemné vlnky šplouchaly o skály a někde v dálce se rozechvěla fata morgána s rozlehlou pouští...

Skrz hustou zeleň je vidět svěží fasáda nějaké budovy. Lidé v pestrých šatech někam spěchají... Vpředu se objevilo náměstí. Shlukující se velbloudi, hory ovoce, barevné látky a nesrozumitelná řeč. Rušná oáza Východu, pomyslela jsem si. Ale ženy tu chodí s odhalenými tvářemi. Vesele cvrlikají v houfech tady i onde a blýskají zlatými ozdobami. Ale nejnápadnější ze všeho jsou paláce, které jsou tu

na každém kroku. Jejich fasády jsou vytesány přímo do skal. Přesněji řečeno, skály vystupují svými uměle vytvořenými fasádami přímo do údolí, které se mění v ulici. Členité ornamenty, sloupy: vše z růžového a nažloutlého kamene vybroušeného do lesku.

Dlážděná cesta vede k nějakému chrámu. Vida, jeho strmé schody a obrovské dveře už zůstaly vzadu. Vpředu je prostorný sál. A opět úžas, vždyť je to všechno vytesané do skály. Jak je to uděláno? U jednoho ze sloupů sedí stařec zahalený v bílé látce. Má zavřené oči a ústa pootevřená v blaženém úsměvu.

Náhle sebou trhl a otevřel oči. Spatřil mě, ačkoli si mě nikdo jiný nevšiml. Dolehla ke mně neznámá slova, ale jako by mi je někdo ve vědomí přeložil. „*Já tady rozjímám o bohu,*“ řekl stařec. „*Požádal mě, abych tě k němu zavedl,*“ řekl znovu pomalu se zvedaje. „*Bůh a jeho rodina kdysi postavili všechny tyto budovy a naučili nás řeč, písmo, počty. Ostatně, všichni jsme nějakým způsobem jeho potomci, potomci božského rodu, i když mnoho lidí přišlo z daleka a smísilo se s potomky těch, kteří to všechno postavili. Ale my jsme potomci všech, jak bohů, tak příchozích. A nyní se naše země jmenuje Samud.*“

Nahi je náš bůh, chce s tebou o něčem mluvit,“ řekl stařík, až jsme se ocitli ve vzdáleném sále. Tady uprostřed sálu seděl kamenný... velbloud. Z jeho podstavce se rozletovaly paprsky hvězdy obložené mozaikou. Zatímco jsem si kamennou sochu prohlížela, stařec někam zmizel a sál zahalila zelená mlha. Náhle se od

postavy velblouda oddělil stín. Zdálo se, že se obrovský velbloud vztyčil do plné výšky. Chvějící se nazelenalá mlha však znemožňovala výhled. A vtom se tento přízračný velbloud nějak proměnil v člověka, jenže obrovské postavy. Hlavu mu zdobil vysoký zelený turban a tvář mu rámoval hustý černý plnovous. Díky dlouhému rouchu se zlatými hvězdami vypadal jako starověký babylónský vládce nebo bájný orientální hvězdář.

Sestoupil z podstavce a udeřil svou dlouhou holí o podlahu. Sál i chrám rázem zmizely. Horké slunce ozářilo údolí dole. Všude, kam se člověk podíval, byly jen kvetoucí zahrady, zelené palmy, jezera, řeky a... laskavé moře.

„Tohle je Arábie,“ prolétlo mi hlavou, ale pak jsem si uvědomila, že to on, ten starověký bůh začal vyprávět svůj příběh.

„Ano, taková byla za našich dní Arábie,“ řekl. *„Je to tak dávno od vašich dob...“*

Velmi dávno... Žil jsem na planetě daleko odsud, poblíž vzdálené hvězdy v souhvězdí, kterému říkáte souhvězdí Velblouda. Dnes už ho na mapách oblohy nenajdete. Evropané, kteří neviděli velbloudy a jiná zvířata jihu, mu říkali souhvězdí Žirafy, ačkoli svého času byl evropským astronomům znám i název Velbloud.

Na té planetě byla obloha zelená, na ní svítil půlměsíc blízké planety-satelitu a malá hvězda (satelit místního slunce). Půlměsíc tam visel vždy a neměnně. Nebyl tam žádný úplněk ani nov. Srpek nezmizel ani během dne.

Naše rasa kdysi pocházela z rozumných nehumanoidů - příbuzných vašim zvířatům - velbloudům. Na naší planetě jsme vytvořili civilizaci, která byla zelená od zahrad a modrá od vod. Mezi zahradami se třpytily paláce jako drahé krystaly.“

A tu se opět objevila nazelenalá mlha, skrz kterou bylo vidět pohádkové orientální paláce s vysokými prolamovanými oblouky, modrými kachlíky kopulí a štíhlými věžemi minaretů nebo něčeho, co minarety připomínalo. Nad majestátní stavbou z krajkového mramoru náhle proletěl... létající koberec. V každém případě se mu létající prostředek silně podobal. Po obloze se nesla měkká čtvercová vzorovaná plošina se střapci, a v jejím středu seděl člověk v bílém rouchu a ovládal podivné páky.

„Tohle není pohádka,“ řekl náhle Nahi, *„kouzelný koberec není výmysl, stejně jako kouzelná lampa. Všechno to jsou chytrá zařízení, která jsme sestrojili my na naší planetě. To tady na Zemi se všechno změnilo v pohádky...“*

Tenkrát jsem ve své vlasti zaslechl vzdálené volání. Přicházelo odtud, ze systému vašeho Slunce. Říkalo se v něm, že se tu stala velká pohroma. Že se zhroutilo velké Slunce - otec. Že se zhroutila planeta obývaná civilizací (Faeton). Že jinou planetu (Venuši) spálily požáry. Že jiné planetě (Marsu) byl stržena obloha a že poslední obydlená planeta byla zachváćena ohněm a válkou. To byla vaše Země. Tehdy na ní zuřily dračí války (viz témata: Od Lemurie po Hyperboreu aneb bitvy draků; Ozvěny hvězdných válek aneb tajemství kamenných koulí).

Nebyl jsem jediný, kdo to volání slyšel. Byla nás celá výprava, jak byste řekli. Rozhodli jsme se vydat na dlouhou cestu, ale to jsme ještě pořádně nevěděli, co nás čeká. Naši vědci se rozhodli poslat na Zemi krystal s energiemi, které měly potlačit touhu po válkách a ochránit Zemi před úplným zničením. Tento krystal byl vyslán a my jsme ho následovali. Spadl na zem v dnešní Arabské poušti a byl bílý jako sníh. Lidé pocítili jeho zázračnou moc, ale začali žádat nejen o uzdravení, dotýkajíce se jej, ale také o potrestání nepřátel, a hlavně žádali o zlo a nemoci nejen nepřátel, ale ze závidosti a sobectví i nevinných lidí. A tento krystal časem zčernal a stal se z něj černý kámen, který nyní leží ve vaší Ka'bě v Mekce. Dav k němu stále přichází, ale je již černý od nečistých myšlenek lidí. Prorok Mohamed k němu přišel a dostal vidění naší planety (viz téma: Prorok Mohamed - co se děje ve světě...?).

Ale to bylo mnohem později. A tehdy, vzápětí za krystalem, jsme se vydali na Zemi v několika lodích. Když jsme však vstoupili do systému Slunce, napadla nás velmi agresivní rasa ze systému Nibiru. Ukázalo se, že Nibiruánci, nebo jak se jim na Zemi říkalo Anunnaki - Nifilim, ovládli planety poblíž Slunce v době, kdy jsme tam dorazili.

Ihned po útoku následovala ještě série útoků, které jsme nečekali, poněvadž jsme letěli v míru a neměli jsme žádné zbraně. Naše světlé energie se nemohly vyrovnat se zhuštěnou materií antisvěta, která agresivně rozežírala samotný prostor. To vedlo k tomu, že na Zemi doletěla jen jedna zasažená loď, zbytek byl zničen.

Světlé civilizace vesmíru se nikdy předtím nesetkaly s temnými civilizacemi antisvěta a obecně s konceptem agrese a válek. Zřejmě to byla hlavní chyba nás všech, včetně poslů z jiných hvězdných soustav, že se nikomu nepodařilo osvobodit systém Slunce od agresorů ihned. Nu a později by přímá plnohodnotná srážka s nimi vedla k velké katastrofě, silnější než zničení vašeho Velkého Slunce či Rádža Slunce a Faetonu. To by vedlo ke vzniku obrovské černé díry na místě vašeho světa a zejícího otevřeného portálu do antisvěta s myriádami temných cizinců, agresorů a požíračů světů, kteří by vtrhli do našeho vesmíru.

Z naší lodi, která při nárazu do země explodovala, se zachránila jen hrstka lidí. Tady na Zemi jsme si uvědomili, že se nemáme jak dostat zpátky, a viděli jsme, co se děje všude kolem nás. Po obloze létali ohniví a černí draci a vrhali ohnivé koule. Místní obyvatelstvo se schovávalo v podzemních osadách před nesnesitelným žářem, který byl v atmosféře od katastrofy Rádža Slunce a Venuše, jak teď říkáte této planetě, už celá staletí. Země byla pustá. Všechno bylo spálené a proměněné v popel a uhlí. V jedné z podzemních osad, kam se nám podařilo ukrýt, jsem se seznámil se svou budoucí ženou Rudou, jak se jí tady říkalo, což znamená ,pozemská'. Ruda byla dcerou zachráněných Venušanů, ale narodila se už na Zemi.

Venušané byli příbuzní naší rasy a mnoha dalších ras v kosmu, takže mě a mé společníky přijali. Zde jsem se setkal s prastarým Hubalem - Venušanem, a jeho ženou Al-Lat a jejich dcerou Al-Uzzou a vnučkou Rudou. Hubal byl prastarý stařešina, který prožil více než sto tisíc venušských let.

Společenství starce Hubala a jeho ženy Al-Lat pomáhalo přežívat místním pozemšťanům, kteří sem během katastrofy přišli od pobřeží oceánu. (Nyní Perský záliv.) Pozemšťané byli během katastrofy vystaveni silnému ozařování a následkem toho se jejich životy mnohonásobně zkrátily. Začali žít ne desítky tisíc, tisíce a stovky let, ale pouhé roky. Je to strašné, člověk se narodil a hned zemřel. Dětství, dospělost a stáří se vešlo do nějakých šedesáti či sedmdesáti let, nebo i méně.

Těmto lidem nebylo moc co vysvětlovat, protože tomu nebyli schopni porozumět. Začali nás považovat za bohy, stejně jako Venušany, vždyť jsme podle jejich představ byli nesmrtelní.

Ale čas plynul. Žár začal ustupovat a lidé se přesunuli na povrch. Mezitím se stalo mnoho věcí. Na zemské obloze se objevil půlměsíc, stejně jako v naší vlasti. Často se však změnil v úplněk nebo zcela zmizel z dohledu. Lidé to však považovali za nové znamení našeho božství. Vždyť jsme jim také vyprávěli o naší vlasti a o půlměsíci na obloze. Chtěli jsme, aby si lidé uvědomili, že jsme také jen lidé, pouze z jiné planety. Ale bylo to marné. Naše nové pokusy vedly k ještě většímu uctívání nás jako bohů.

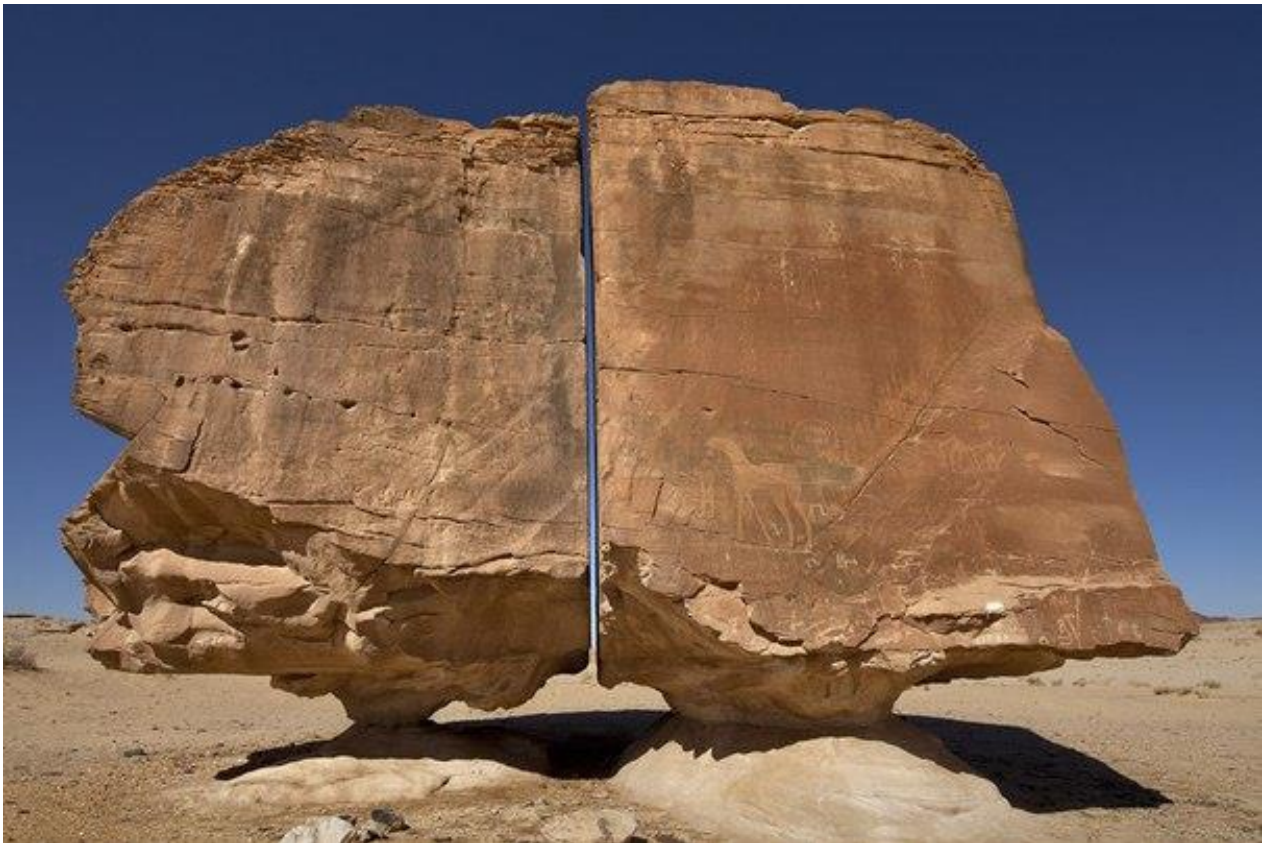
Nato jsme jim začali vyprávět o skutečném Bohu - Absolutnu, jenž obsahuje celý vesmír. Řekli jsme jeho jméno, ale nikdo z místních ho nedokázal vyslovit, stejně jako naše jména. Jména, která jsem vám řekl, nám dali pozemšťané, vždyť váš jazyk nemá žádné zvuky podobné našemu jazyku, jen velmi vzdáleně. Mně samotnému se na Zemi začalo říkat jménem Nahi, což znamenalo ‚moudrost‘. Místní obyvatelé začali Boha absolutna nazývat slovem Alláh. Tak se jim podařilo vyslovit božský zvuk stvoření.

Pozemšťané Alláha nechápali, nerozuměli tomu, co znamená Bůh-vesmír. A Alláh nemá v pozemském chápání žádnou podobu. Proto jsme lidem řekli, že ho není možné zobrazovat jako člověka s tváří a tělem. Oni však chápali bohy podobné jim, tedy lidi, jen s většími schopnostmi. Proto nás nadále ctili jako bohy, i když se v pozdějších dobách obrátili i k Alláhovi, ale zároveň zakázali zobrazovat lidi obecně i jejich tváře. Lidé spousta věcí nedokázali pochopit nebo je chápali zkresleně.

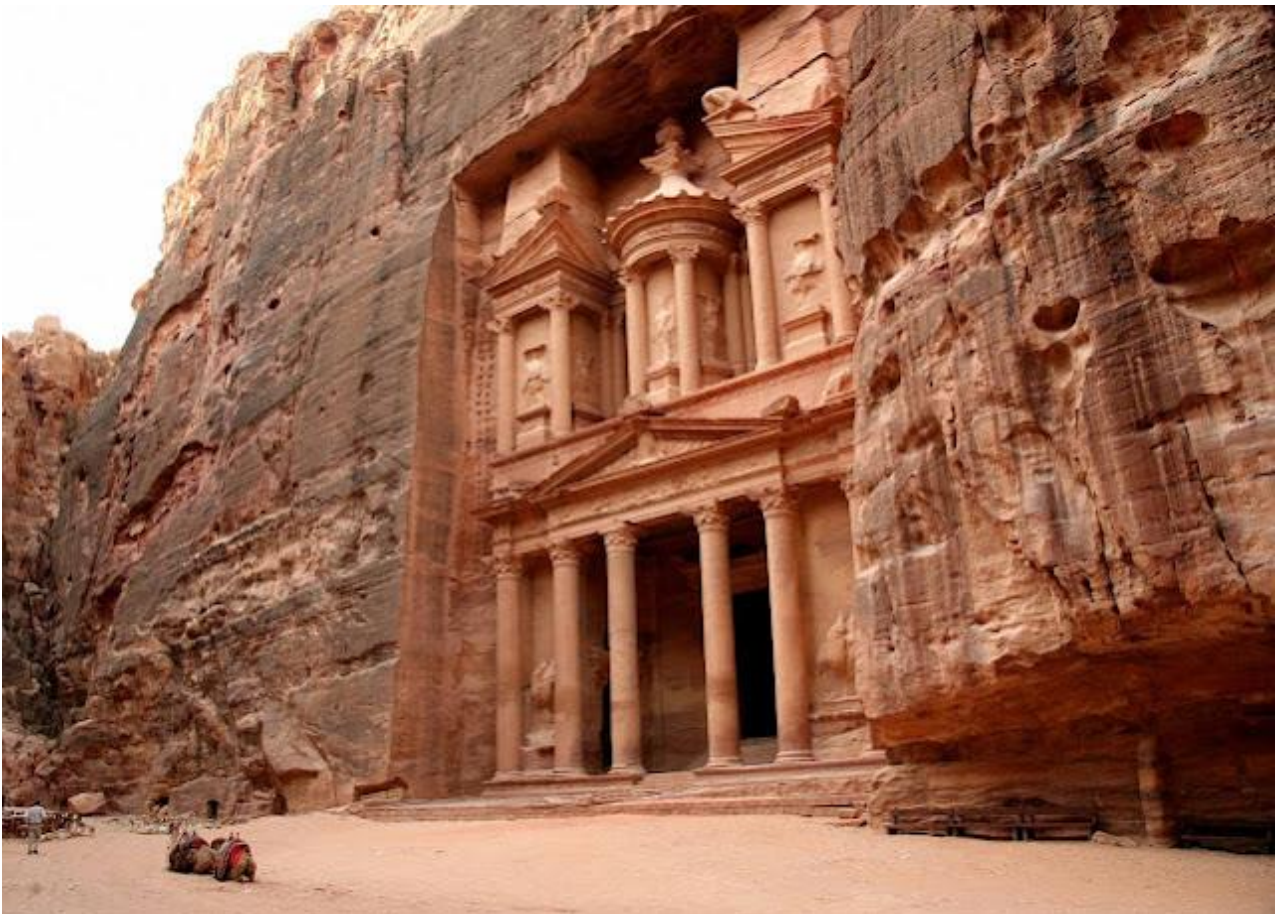
Děsily je naše nástroje, kterými jsme se prořezávali skálou jako máslem.

Vždyť tak jsme stavěli naše domy. Podařilo se nám postavit několik měst, vyzdvihnout vodu na povrch, vždyť po té katastrofě všechna voda zmizela pod zemí. A tak se postupně Arábie proměnila v kvetoucí zahradu.

Města byla vytesána přímo do skály. Postavili jsme je a darovali lidem. Města stála v údolí a města mrtvých byla vytesána na vrcholcích skal. Lidé často umírali, poněvadž žili krátce a nevěděli, jak svá těla rozpustit. Báli se je spálit v ohni, ale chtěli mít domovy i po smrti. Tehdy byly do skal vyřezány podoby domů, nebo spíše fasád, za které mohli lidé mrtvé pochovávat.

Kamenná struktura al Harrát

Petra

Do dnešních dnů se zachovaly pouze hrobky, města byla několikrát zaplavena velkou povodní. Poprvé to bylo při zničení Atlantidy. Tenkrát zaniklo velké město na hranici atlantského panství a Arábie.

Říše Atlantidy sahala na východě až do Arábie. Hraniční město patřilo dvěma zemím, Atlantidě a Arábii neboli státu Samud, jak jsme nazývali Arábii.

Bylo to obrovské město. To, co z něj znáte, je jen horní hřbitov ve skalách. Tomuto hřbitovu vy říkáte Petra. Město postavili Samudové za použití našich technologií řezání kamene, ale architektura byla hodně atlantská.

Hlavním městem Samudu bylo město v srdci Arábie. V dnešní době z něj také zbyly jen ubohé pozůstatky hřbitova. Lidé mu říkali Hegra.

Hegra (další názvy: Madáin Sálíh, Al-Hidžr)

Ale všechno bylo zaplavené. A když voda opadla, objevilo se jen písčité mořské dno. Písek se usazoval a zcela zavalil ruiny za dlouhá tisíciletí.

Ve stejnou dobu byla zaplavena a zasypána mořským pískem velká hraniční zeď. Nyní je zcela pohřbena pod bývalým mořským dnem. Na povrchu z ní zbyl jen tenký provázek, připomínající spíše pastýřské ohrady. Říká se jí Khatt Shebib. Tato stavba je vidět z oblohy jako tenká nitka na zemi vašeho současného Jordánska.

Khatt Shebib

Během této potopy se Země hodně změnila. Tak se stalo, že jsme se ocitli v jedné dimenzi a pozemšťané v jiné. My jsme pro ně zmizeli, nebo vzestoupili, jak věřili, což posílilo jejich víru v naše božství. Ale nemohli jsme s tím nic nadělat, jelikož Země měla příliš těžké vibrace. Byli jsme doslova vyhozeni do jiné dimenze, přesněji řečeno, ten prostor, kde jsme všichni s pozemšťany žili, se propadl do nízkých vibrací, a my jsme se tam nemohli udržet. Záleží na tom, odkud se na to díváte.

Nyní se začali zabydlovat bez nás. Mohli jsme k nim jen sporadicky přijít a komunikovat s nimi skrze proroky.

Na rozvalinách našich měst lidé vybudovali několik malých království. Něco se jim podařilo vykopat, ale spoustu věcí začali stavět sami, ovšem bez našich zařízení. Proto jejich stavby dlouho nevydržely.

Jediným mimozemským pomocníkem v epoše po potopě byl Baal z civilizace býků (viz téma: Baal - pomlouvaný bůh Východu o Satanovi, Anunnaki a... syrské válce). Svou pevnost vybudoval ještě v dobách Atlantidy. Jedná se o vám známý Baalbek. Mnoho národů ho začalo uctívat jako boha. A jako jediný se tehdy dokázal postavit útočníkům z Nibiru, kteří ve velké válce zničili Atlantidu a Hyperboreu, když poštvali Atlantány proti Seveřanům.

Baal byl pro Anunnaki kamenem úrazu. Tím spíš, že tenkrát u nich dozrál plán vytvořit na Zemi vlastní národ a vlastní svět beze stop po mimozemských

civilizací. A nastal strašlivý čas nové katastrofy, kterou Anunnaki sami uměle vytvořili.

Do Země vřezali cizorodé těleso vytvořené na jejich vesmírných základnách. A toto těleso bylo obrovské. Je to veliká bublina vnitřní Země. Je to obrovská laboratoř Anunnaki, kde potom vytvořili svého Adama a Evu z lidských a zvířecích buněk, a také ze svých vlastních (viz téma: Jaký svět byl stvořen za sedm dní?).

Při tomto stvoření se rozpoutala nová potopa, která opět spláchla města Samud'anů. Zároveň Baalovi došla trpělivost a zaútočil přímo na Anunnaki. Síly však nebyly vyrovnané. Malá, a ve srovnání s anunnakijskými základnami na ostatních planetách Sluneční soustavy, jediná pevnost Baalbeku nevydržela.

Baalbek byl zničen a Baal se stáhl za těžkých bojů až do kosmického prostoru.

Země v okolí ‚implantace‘ vnitřní anunnakijské Země - a vlastně jejich obrovská základna na této planetě byla jednoduše zničena ohněm a tsunami. Tak vznikla Arabská poušť a poušť Sahara. A na místě samotné ‚implantace‘ zůstala obrovská jizva, vyplněná vodami Rudého moře.

Ti, kteří přežili, zcela zdivočeli a začali se usazovat ve starobylých hrobkách, které dosud trčely nad pouští. Časem opět vytvořili státy, a dokonce i stát Samud byl obnoven, ale ne ve stejné podobě. Tehdy přišli Nabatejci, Lihjáňané a další, které vaše historie zná. Ti se zformovali z těch, kteří přežili. Zůstali žít na troskách dávné civilizace, provozovali karavany a opatrovali oázy před rozrůstající se pouští. Stále na nás pamatovali a my jsme se snažili přicházet k jejich prorokům.

Také nový národ, který Anunnaki vytvořili z Adama a Evy, se postupně rozmnožoval. A nyní začali pronikat do Arábie. Stali se už velmi početnými. I začali se spřížňovat s Nabatejci. Přinesli své zákony a písma sepsané Anunnaki, které byly zahrnuty do Bible a Talmudu.

V těch dnech se ve starověkém Samudu objevil jejich prorok jménem Sálíh. Přišel do Hegry, starobylého místa, které lidé znovu vybudovali, a začal kázat anunnakijská kázání. Lidé ho tehdy neposlouchali. On však začal chytračit a hlavního Anunnakiho velebit jako Alláha. A připisoval večnému Alláhovi věci, které mu nejsou vlastní. Začal mluvit o trestu od Alláha za to, že se mu nepodřídili a že nepřijali to, co bylo napsáno v anunnakijském písmu.

Poté byl Sálíh vypovězen. Ale o rok později začali samotní Anunnaki páchat na Samud'anech bezpráví. Virus, který nasadili do studní, způsobil, že mnoho žen bylo neplodných, suché větry zničily úrodu a poušť přešla do útoku. Čtyřicet let se Samud'ané drželi a znovu k nim přišel šílený stařec Sálíh, vedený Anunnaki a věřící, že poznal pravého Boha. Opět začal kázat a dokonce Anunnaki uspořádali zázrak tím, že vytvořili hologram roztažení skal. Skrze tento iluzorní obraz prohnali velbloudici, která se vyděsila pádu kamení. Samud'ané tomu však neuvěřili, vždyť hologram zmizel a skály zůstaly na svém místě.

Tehdy se Anunnaki rozhodli vzpurné plémě vyhladit, ano, a ještě pro výstrahu ostatním. Osobně vyletěli ze svých podzemních úkrytů na Sinaji a použili proti

neozbrojeným pozemšťanům své zbraně. Co mohli Samud'ané dělat s luky a šípy proti obludnému zvukovému dělu? Zvukové dělo roztrhalo prostor nad městem a ve stejném okamžiku popadali všichni lidé jako podřatí.

Podobnou zvukovou zbraň dali Anunnaki Židům v podobě jeriškých trub. Židovské trouby však byly samozřejmě mnohonásobně slabší než dělo samotných Anunnaki.

Vyhlazení arabských kmenů Anunnaki je dalším jejich zločinem před lidstvem a Zemí. A je třeba na to pamatovat... Vždyť tehdy zahynuli nejen Samud'ané, ale i sousední kmeny, zmiňuje se o tom Korán, ačkoli tam to bylo napsáno ze slov Anunnaki. Konkrétně jako o Božím trestu pro zlé národy.

Prorok Mohamed se snažil najít pravdu a vydal se ke kameni v Mekce. Uvědomil si, kdo je pravý Alláh, ale neviděl podvrh Anunnaki. Vše ostatní bylo opět skryto a bylo přepsáno podle diktátu Anunnaki. Nemohl překonat jejich všudypřítomnost, stejně jako my jsme nemohli proniknout do vašeho prostoru, který se stal příliš hustým. A jejich vyvolený národ se všude rozšířil a roznesl ono písmo, které se stalo Biblí a bylo zahrnuto do Koránu. A lidé v něj začali věřit a báli se strašlivé smrti od Anunnaki pod jménem Alláh.

Jsou to jen stránky historie, historie pohřbené pod nánosem pouštního písku a lidského strachu, nevědomosti a důvěřivosti. Jsou to jen stránky historie existence Země... A to, co bude napsáno na dalších stránkách, závisí do značné míry na nových lidech, na tom, zda budou schopni pochopit pravdivost a falešnost učení a spisů a nejen jich... Nové stránky musíte napsat vy..." řekl vousatý Nahi - zapomenutý bůh zapomenuté země. A v dálce opět vyšlo Slunce a nad dunami začal nový den...

Zapsala Valeria Kolcova 16.09.2016